

Með hjarta og sál

Ég fæddist ekki í Palestínu,
en ég tilheyri þjóð minni — með hjarta og sál.

Tilhörnun er ekki skrifuð á blöð,
og hún er ekki mótuð af landamærum.
Tilhörnun er skrifuð í hjartað.
Tilhörnun er borin í sálunni.
Tilhörnun vitnast í kærleika, tryggð og fórn.

Ég hef aldrei staðið á strönd Gasa og horft á sólina hverfa í hafið.
Ég hef aldrei gengið um hæðir Jerúsalem, lýstar af ljósi sólarinnar.
Ég hef aldrei tínt ólífur úr fornum lundum hennar.
Ég hef aldrei beðið í görðum Al-Aqsa, undir tímalausum bogum þess og eilífu himni.

Ég hef aldrei vaknað við dyn flugvéla.
Ég hef aldrei flúið úr rústum brotinna húsa.
Ég hef aldrei grafið börnin mín undir ljósi brotinna stjarna.
Ég hef aldrei safnað saman leifum ástvina minna í plastpoka.

Og samt — hvert sár hefur sært mig.
Hver óréttlátur dauði hefur þyngt brjóst mitt.
Hvert óp munaðarleysingja hefur hrist mig.
Hvert tár móður hefur þaggað niður í mér.
Hver bæn föður hefur styrkt mig.
Hver von barns hefur lyft mér.

Sár þeirra eru mín sár.
Þrautseigja þeirra er stoltið mitt.
Von þeirra er styrkur minn.
Og málstaður þeirra er skylda mín.

Ég stend ekki meðal þeirra sem gestur.
Ég tala ekki um þá sem útlendingur.
Ég stend sem ættingi.
Ég stend sem fjölskylda.
Ég stend einstakur, en aldrei einn.
Ég stend einstakur eins og nafn mitt, og einn með þjóð minni eins og örlög mín.

Það er ekki jörðin sem bindur mig við þá, heldur kærleikurinn.
Ekki handahófskennd örlög, heldur fyrirfram ákveðin örlög.
Ekki þröngt ríkisfang, heldur víð þjóð.

Ég berst ekki með vopnum, heldur með orðum.
Ég stend ekki gegn með hatri, heldur með sannleika.
Og ég verja þjóð mína eins og ljónynja verndar unga sína:
með kærleika sem veikist ekki,
með hugrekki sem brotnar ekki,
með tryggð sem hvílist ekki fyrr en smælingjarnir eru öruggir.

Sannleikurinn er sverð mitt.
Réttlætið er skjöldur minn.
Þolinmæðin er brynja mín.
Og með þessu mun ég aldrei gefast upp.

Ég fæddist ekki í Palestínu,
en Palestína fæddist í mér.
Og ég mun vera með þjóð minni —
þar til keðjur óréttlætisins eru rofnar,
þar til réttlætið rennur yfir landið eins og á,
þar til bænakallið hljómar frjálst úr hverjum minarett,
þar til öryggið — öryggi sannleikans — snýr aftur til lands spámannanna og píslarvotta.

Og ég segi: Ég mun ekki gleyma.
Ég mun ekki þegja.
Ég mun ekki snúa andliti mínu burt.
Ekki í dag. Ekki á morgun. Aldrei.

Ég mun minnast píslarvottanna.
Ég mun heiðra hina staðföstu.
Ég mun bera málstaðinn.
Ég mun varðveita vonina.
Og ég mun berjast — með orði, með sannleika, með sálu —
þar til loforð Guðs rætist
og hinir undirokuðu erfa jörðina.